

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-4976/2025-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji Davorki Ćurko Nasić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Zorana Đakovića, OIB: 81458436527, iz Vukovara, Europske unije 37, kojeg zastupaju punomoćnici odvjetnici iz Odvjetničkog društva Hondl, Konić, Šimunović, Batur i partneri d.o.o. iz Zagreba, protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, iz Zagreba, Slavonska avenija 6, kojeg zastupaju punomoćnici odvjetnici iz Odvjetničkog društva Ćurković i Šanjug d.o.o. iz Zagreba, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene 11. svibnja 2026., u nazočnosti tužitelja i njegove punomoćnice te odsutnosti punomoćnika tuženika, 27. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. isplatiti tužitelju Zoranu Đakoviću iznos od 3.571,07 EUR sa zateznim kamatama tekućim na iznos od:

- 620,00 EUR od 16. rujna 2008. do isplate,
- 493,13 EUR od 12. ožujka 2009. do isplate,
- 1.001,81 EUR od 18. travnja 2009. do isplate,
- 289,79 EUR od 22. prosinca 2009. do isplate,
- 489,45 EUR od 17. ožujka 2010. do isplate,
- 120,20 EUR od 19. svibnja 2010. do isplate,
- 122,39 EUR od 15. ožujka 2011. do isplate,
- 220,13 EUR od 28. rujna 2011. do isplate,
- 214,17 EUR od 9. lipnja 2021. do isplate, sve po kamatno stopi, za razdoblje do 31. srpnja 2015., koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022., po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, uvećanoj za tri postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023., po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja, koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta, za tri postotna poena, te za razdoblje od 30. prosinca 2023. do isplate, po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

II Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. naknaditi tužitelju Zoranu Đakoviću troškove parničnog postupka u iznosu od 791,08 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 27. svibnja 2026. do isplate, po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s prednikom tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. 3. rujna 2008. sklopio Ugovor o kreditu broj 066-445/2008 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, koji Ugovor je solemniziran kod javnog bilježnika Zorke Čavajde pod brojem OV-22590/2008 dana 15. rujna 2008., a koji je sklopljen za kupnju stana. Predmetnim Ugovorom prednik tuženika je, kao kreditor, odobrio tužitelju, kao korisniku kredita, stambeni kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 124.000,00 EUR prema srednjem tečaju za EUR Hypo Alpe-Adria Bank d.d. važećem na dan korištenja kredita, dok se tužitelj obvezao taj iznos vratiti uz valutnu klauzulu s pripadajućim kamatama u vrijeme i na način utvrđen Ugovorom. Predmetni Ugovor sadržavao je i odredbu kojom je određena naknada za troškove obrade kredita, tzv. ulazna naknada, u iznosu od 0,50% od iznosa kredita, kao i odredbu prema kojoj je u slučaju prijevremene otplate kredita korisnik kredita dužan platiti naknadu u iznosu određenom aktom kreditora, koja se naplaćuje sukladno Odluci o naknadama za usluge banke. Tužitelj tvrdi da su predmetne ugovorne odredbe ništete, a što ima za posljedicu dužnost tuženika vratiti tužitelju sve što je primio temeljem istih. Naime, tvrdi da se o predmetnim spornim ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, s obzirom da su iste bile unaprijed formulirane u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane tuženika, kao jače ugovorne strane, u kojem položaju se tuženik nalazi zbog nesporne činjenice da je financijska institucija te profesionalno dioničko društvo, dok tužitelj, kao potrošač, nije imao mogućnost nikakvog utjecaja na sadržaj istih. Tvrdi i da mu nije objašnjen odnos između iznosa naknade i zauzvrat pruženih usluga, odnosno koji su to konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa ulazne naknade, a navodi i da je tuženik ulaznu naknadu naplatio iz iznosa odobrenog kredita, nakon čega je tužitelju obračunavao i zaračunavao kamate na cjelokupan iznos odobrenog kredita, iako je tužitelju u stvarnosti isplatio drugi, manji iznos kredita za 0,50% te smatra da je takva odredba uzrokovala neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. U odnosu na tzv. izlaznu naknadu, odnosno naknadu za prijevremenu otplatu kredita, koju je tuženik ovlašten naplatiti u visini sukladnoj svojoj Odluci o naknadama za usluge, odnosno temeljem jednostranog akta tuženika, tužitelj navodi kako se radi o neodređenoj formulaciji i neodredivoj ugovornoj odredbi, vezano za koju tužitelj nije upoznat s parametrima odlučnim za njenu primjenu, a koja je isto tako, protivna načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovala neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja. Naime, osim što je predmetna ugovorna odredba podložna isključivo uvjetima koje diktira tuženik, njome je tužitelj stavljen u poziciju platiti naknadu za koju ne može znati na koji će se način formirati njena visina i o čemu će ovisiti, jer on nikada nije dobio na uvid navedenu Odluku banke o naknadi za usluge, a niti se o istoj odredbi na bilo koji način razgovaralo i pregovaralo, s tim da se radi o naknadi

koju tuženik nije smio ugovoriti, a niti naplatiti, s obzirom na odredbe Zakona o obveznim odnosima iz kojih nedvojbeno proizlazi da korisniku kredita ne smiju biti naplaćeni nikakvi dodatni troškovi kod prijevremene otplate kredita, odnosno ne smije mu biti naplaćena buduća nedospjela dobit iz razloga što je kredit otplaćen prijevremeno. Tužitelj tvrdi i da je i ova odredba, protivno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu potrošača, te da su obje navedene odredbe nepoštene u smislu odredbe čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača, a posljedično i ništetne. S obzirom na ništetnost spornih ugovornih odredbi, tužitelj smatra da ima pravo na restituciju neosnovano naplaćenih iznosa po osnovi ulazne, odnosno izlazne naknade i to s pripadajućim zateznim kamatama, koje je tuženik dužan platiti kao nesavjesni stjecatelj. Stoga je zatražio isplatu ukupnog iznosa od 3.571,07 EUR, od čega se iznos od 620,00 EUR odnosi na ulaznu naknadu, a iznos od 2.951,07 EUR na ukupno naplaćene naknade za prijevremenu otplatu kredita te je zatražio i zatezne kamate na pojedini iznos naplaćene naknade tekuće od dana plaćanja iste do isplate, uz naknadu troškova parničnog postupka sa zateznim kamatama tekućim od dana donošenja presude do isplate.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu osporio činjenične navode tužbe, kao i osnovanost tužbenog zahtjeva te istaknuo prigovor zastare, s tim da je učinio nespornim datume naplate i visinu naplaćenih naknada. Glede prigovora zastare, obrazložio je kako je tužba podnesena 22. srpnja 2025. te da se na zahtjev za isplatu temeljem stjecanja bez osnove primjenjuje opći zastarni rok od pet godina, što znači da je za sva potraživanja koja su nastala prije 22. srpnja 2020. nastupila zastara. Naveo je i da tužba ne sadrži koje su konkretne radnje tuženika dovele do ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu, pa tako niti onaj minimalni činjenični opis predmetnih okolnosti koje su relevantne za ovaj slučaj, a slijedom čega se ne može napraviti test jesu li ugovorne odredbe ništetne ili nisu. Tvrdi i da su tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali o spornim odredbama Ugovora o kreditu, te da je sadržaj Ugovora određen sukladno iskazanim voljama ugovornih stranaka, kao i da su sporne odredbe bile jasne, lako uočljive i razumljive, a tužitelj se prije sklapanja Ugovora obratio tuženiku te je u razgovoru, odnosno pregovorima, upoznat sa svim mogućnostima kreditiranja i vrlo jasno su mu bile objašnjene sve značajke Ugovora, između ostalog i obveza plaćanja naknada, što je tužitelj dobrovoljno prihvatio, iako je imao mogućnost izbora drugih oblika i vrste kredita. Naveo je i da je pozitivnim propisima bilo dopušteno ugovarati naknade za prijevremenu otplatu kredita te da je takva odredba uobičajena u kreditnom poslovanju banaka i da je svaki korisnik upoznat s takvom naknadom. Tvrdi i da zatvaranje bilo kojeg kredita, a pogotovo prijevremeno zatvaranje, predstavlja umanjenje imovine banke, zbog čega banka ima legitimno pravo ugovoriti pritom obvezu plaćanja naknade, jer prilikom prijevremene otplate kredita tuženik nema mogućnost prijevremeno vratiti novac kojeg je prethodno osigurao kako bi mogao isplatiti kredit, zbog čega trpi štetu jer i nadalje plaća kamate svojim zajmodavcima. Nadalje, naveo je da banke novac iz kojega plasiraju kredite dobivaju po visokim kamatama, a što potom izražavaju u kamatama koje naplaćuju po kreditu te da izlazna naknada nema karakter ugovorne kazne, a dodao je i da je tuženik, kao kreditna institucija, pod stalnim nadzorom Hrvatske narodne banke, koja nikada nije dovela u pitanje zakonitost ugovaranja i naplaćivanja predmetnih naknada, jer je to standard poslovanja u cijelom svijetu. Osim toga, radi se o zabrani manjeg značaja, u smislu odredbi čl. 326. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, zbog čega se ništetnost ne može isticati. Tvrdi i da je odredba kojom se ugovara naknada za obradu kredita jasna, lako uočljiva i razumljiva, da je prema

pozitivnim propisima bilo dopušteno ugovarati takvu odredbu, te da je općepoznata činjenica da su takvi krediti prisutni na tržištu kredita već godinama. Ugovor o kreditu nije unaprijed formulirani ugovor, već odražava volju stranaka, odnosno tužitelja i to nakon potpunog i jasnog informiranja o svim značajkama takvog ugovora, a dodao je i da u svom poslovanju banka ima pravo naplatiti naknade za svoje usluge prema Tarifi o naknadama koju odobrava Hrvatska narodna banka. Zaključno smatra da je tužitelj imao dovoljno informacija iz kojih proizlazi njegova obveza plaćanja naknada, te da sporne odredbe ne uzrokuju neravnotežu među strankama jer je iznos neznatan u odnosu na ukupni iznos kredita koji je tužitelj primio. Prigovorio je i da bi tužitelj imao status potrošača, a osporio je i tijek zateznih kamata, osobito onih koje se zahtijevaju prije podnošenja tužbe. Slijedom navedenoga, predložio je odbiti tužbu, uz naknadu troška parničnog postupka tuženiku.

3. Tijekom postupka sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu broj 066-445/2008 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 3. rujna 2008. (dalje: Ugovor), solemnizaciju, pregled prometa za klijenta, specifikaciju uplata, rješenje ovog suda poslovni broj Z-74497/08 od 28. svibnja 2009., izjave svjedoka, te je saslušan tužitelj.

4. Ocjenjujući u postupku izvedene dokaze, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

5. Među strankama nije sporno, a isto i proizlazi iz sadržaja Ugovora, tj. da su isti sklopili tužitelj, kao korisnik kredita, i pravni prednik tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., kao kreditor, kao i da je istim tužitelju stavljen na raspolaganje kredit u iznosu od 124.000,00 EUR u kunsnoj protuvrijednosti obračunato po srednjem tečaju tuženika važećem na dan isplate, s ugovorenom kamatnom stopom od 6,30% godišnje, koja je promjenjiva sukladno odluci tuženika. Iz istog proizlazi i da je u čl. 5. Ugovora predviđeno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade kredita u visini od 0,50% od iznosa kredita. Proizlazi i da je čl. 8. ugovorena mogućnost prijevremene djelomične ili konačne otplate kredita, u kojem slučaju je banka ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama za usluge tuženika. Nije sporno niti da se na predmetni odnos ne primjenjuju utvrđenja suda iz postupka radi zaštite kolektivnih interesa potrošača - korisnika kredita protiv više banaka, koji postupak je vođen pred Trgovačkim sudom u Zagrebu i u kojem je dana 4. srpnja 2013. sud donio presudu posl.br. P-1401/2012 kojom su pravomoćno utvrđene povrede prava potrošača od strane, između ostalih, i tuženika, koje se odnose na kredite s valutnom klauzulom u CHF, i to na odredbe o valutnoj klauzuli u CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi, dok se isti ne odnosi na kredite s valutnom klauzulom u EUR, niti je u istom postupku utvrđivana ništetnost spornih odredbi o naknadama za obradu i prijevremenu otplatu kredita.

6. Iz sadržaja Ugovora proizlazi i da se radilo o namjenskom stambenom kreditu, a da se radi o potrošačkom ugovoru proizlazi iz okolnosti da je isti tužitelj podigao kao fizička osoba i to radi kupnje stana za potrebe vlastite obitelji (dio godine provodi u Vukovaru, a dio u tom stanu u Zagrebu sa svojom obitelji), kako to proizlazi i iz njegovog iskaza, koji je sud u cijelosti prihvatio kao logičan i uvjerljiv. Naime, čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07, dalje: ZZP/07) je potrošač definiran kao svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju, niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Nadalje, iz iskaza tužitelja proizlazi i da je predmetni kredit kupljen u novogradnji te da ga je investitor zgrade uputio tuženiku s kojim je imao dogovorenu kreditnu liniju, tako da je tamo prihvatio kredit koji su mu ponudili. Kada je došao radi potpisivanja ugovora, ugovor je bio u cijelosti pripremljen od strane djelatnika tuženika, te ga je on ovlaš pročitao i potpisao. Pritom mu nije bilo rečeno

da bi se moglo bilo što drugačije ugovoriti, tako da nije bilo pregovaranja o bilo kojoj ugovornoj odredbi, pa ni o spornim odredbama, a niti mu je pritom išta objašnjeno, odnosno koliko iznose naknade i zašto se naplaćuju i koje troškove pokrivaju, tako da mu sporne odredbe nisu bile jasne, odnosno zašto mora platiti naknadu kod prijevremene otplate kredita kad banka dobiva ranije povrat novca kojim može dalje raspolagati.

7. Dakle, u postupku je utvrđeno da je predmetni Ugovor sklopljen na standardiziranom obrascu ugovora o kreditu, da tužitelju iz sadržaja spornih odredbi nije bilo jasno zašto se naplaćuju i na što se odnose naknada za obradu kredita i naknada u slučaju prijevremene otplate kredita, jer to nije bilo definirano spornim odredbama niti je tužitelju išta vezano za sporne odredbe objašnjeno prilikom dogovaranja kredita, odnosno potpisivanja Ugovora, a isto tako odredbom o obvezi plaćanja naknade za djelomičnu ili konačnu prijevremenu otplatu kredita nije bilo definirano u kojoj visini će ista biti naplaćena, već je samo navedeno da će se ista zaračunati sukladno Odluci o naknadama za usluge tuženika, s tim da nije utvrđeno niti da bi tužitelj s tom Odlukom bio upoznat. Utvrđeno je i da nije bilo mogućnosti pregovaranja o pojedinačnim odredbama ugovora, pa tako niti o spornim. Glede izjave svjedoka Tanje Jelinić i Marka Bolanče, zaposlenika tuženika, koje je tuženik priložio, za istaknuti je da se sukladno odredbama Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje: ZPP), svjedoci saslušavaju pred sudom, tako da njihove pisane izjave nemaju značaj dokaza, pa stoga iste sud nije posebice ocjenjivao, s tim da iz njihovog sadržaja niti ne proizlazi da bi davatelji tih izjava sudjelovali u sklapanju predmetnog Ugovora, pa onda i mogli imati saznanja o odlučnim okolnostima vezano za informiranje tužitelja i pregovaranje prilikom sklapanja Ugovora, već proizlazi da se u istoj općenito navodi postupanje u slučaju prijevremene otplate kredita.

8. Odredbom čl. 96. st. 1. ZPP/07, koji se primjenjuje s obzirom na vrijeme sklapanja Ugovora, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno st. 2. istog članka smatra se da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njen sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, s tim da trgovac može dokazati da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo (st. 4.), što znači da je teret dokaza ove okolnosti na trgovcu. Sukladno čl. 97. ZPP/07, uz ispunjenje navedenih pretpostavki, mogle bi se smatrati nepoštenima, primjerice, i odredba kojom se potrošaču nameću određene obveze, a da potrošač prije sklapanja ugovora nije bio u mogućnosti upoznati se s tom odredbom, a sukladno čl. 98. ZPP/07, prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena, uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor, pri čemu, sukladno čl. 99. ZPP/07, nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Nadalje, sukladno čl. 102. ZPP/07, nepoštena ugovorna odredba je ništetna, s tim da ništetnost ugovorne odredbe ne povlači ništetnost i samog ugovora, ako on može opstati bez ništetne odredbe.

9. Sporne ugovorne odredbe o obvezi korisnika kredita platiti naknadu za obradu kredita i naknadu za prijevremenu otplatu kredita ne predstavljaju odredbe o predmetu ugovora i cijeni, pa se na njih ne odnosi odredba čl. 99. ZZP/07. Nadalje, navedene odredbe nisu u dovoljnoj mjeri jasne i razumljive, jer u Ugovoru nije navedeno, niti je tužitelju to objašnjeno prilikom dogovaranja ili potpisivanja kredita, zašto se sporne naknade naplaćuju, na koje konkretno troškove se odnose i zašto se naplaćuju baš u toj visini, odnosno postotku od iznosa kredita, potonje u slučaju naknade za obradu kredita, dok u slučaju naknade za prijevremenu otplatu kredita, visina nije uopće u Ugovoru određena, jer je spornom odredbom samo ugovorena mogućnost prijevremene otplate uz pravo banke zaračunati tužitelju naknadu za to sukladno Odluci o naknadama tuženika, tako da tužitelju iz iste nije moglo biti jasno niti u kojoj visini će se ista naplatiti. Nadalje, tuženik nije dokazao da bi naplaćene naknade visinom odgovarale troškovima izvršene usluge, odnosno šteti koju je eventualno pretrpio prijevremenom otplatom, o kojoj šteti govori odredba čl. 1024. st. 3. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj: 35/05, 41/08, 78/15, 29/18, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje: ZOO), niti je dokazao da bi ta šteta bila predvidiva i da ju je opravdano mogao unaprijed regulirati tom ugovornom odredbom, a sve i da je, i u tom slučaju bi se radilo o ništetoj odredbi, jer tužitelj nije unaprijed bio upoznat s istom, jer u Ugovoru nije određeno na koje troškove i štetu se ta naknada odnosi, niti je određena njena visina, odnosno, radi se o neodređenoj obvezi. Slijedom navedenog, po ocjeni suda, radi se o nepoštenim ugovornim odredbama, za koje je utvrđeno da se o njima nije pojedinačno pregovaralo, a kojima je tužitelju nametnuta obveza plaćanja naknade za obradu kredita u relativno visokom iznosu od nesporno naplaćenih 620,00 EUR i više naknada za prijevremenu djelomičnu naknadu, koje su mu naplaćene u ukupnom nespornom iznosu od 2.951,07 EUR, koja visina naknada predstavlja značajan izdatak, a imajući u vidu način njihovog ugovaranja, kao i visinu naplaćenih naknada, sporne ugovorne odredbe uzrokovale znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, kao potrošača, jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, koja dužniku nije jasna ili je ne može predvidjeti. Tuženik je prilikom sklapanja Ugovora o kreditu trebao objasniti razloge naplate obiju naknada i upoznati tužitelja s njihovom visinom, odnosno troškovima i štetom koju iste pokrivaju, pojedinačno o tome pregovarati i na taj mu način omogućiti, kao potrošaču, da pristane na takve odredbe ili odbije njihovo ugovaranje. Nadalje, takve jednostrano određene ugovorne odredbe protivne su i načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. ZOO, jer su za tužitelja ugovorene obveze za koje ne zna na što se konkretno odnose te je i neizvjesna njihova visina (kod naknade za prijevremenu otplatu kredita), a s obzirom na visinu nametnute obveze, dovele su do značajne neravnoteže u ugovornom odnosu. S obzirom da Ugovor može opstati bez te odredbe, ništetnost navedenih odredbi nije dovela do ništetnosti Ugovora u cijelosti, a imajući u vidu sve iznesene okolnosti glede načina ugovaranja i visine naplaćenih naknada, ne radi se niti o zabrani manjeg značaja, kako to prigovara tuženik, pa bez obzira na to što je Ugovor izvršen u cijelosti, to nije od utjecaja na mogućnost isticanja ništetnosti u smislu čl. 326. st. 2. ZOO.

10. Sukladno odredbi 323. st. 1. ZOO, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, iz čega slijedi da se na predmetno potraživanje usmjereno na isplatu primjenjuje opći zastarni rok od pet godina iz čl. 225. ZOO. Međutim, iako je od dana plaćanja predmetnog iznosa naknade do dana podnošenja tužbe (22. srpnja 2025.) proteklo više od pet godina, potraživanje tužitelja nije zastarjelo, imajući u vidu pravno shvaćanje zauzeto na 1. sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda

Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020., prema kojem u slučaju restitucijskog zahtjeva, koji je konkretno posrijedi, zastarijevanje počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, iz čega slijedi da zastarijevanje tražbine tužitelja, koja je usmjerena na povrat neosnovano naplaćenih iznosa naknada, ne počinje teći sve do pravomoćnosti ove odluke, s obzirom da je u ovom postupku na drugi način (kao prethodno pitanje) ustanovljena ništetnost spornih ugovornih odredbi temeljem kojih se traži restitucija.

11. Kako nije sporno da je temeljem ništetnih ugovornih odredbi tuženik tužitelju naplatio naknadu za obradu kredita dana 15. rujna 2008. u iznosu od 620,00 EUR, kao i naknade prilikom nekoliko djelomičnih i konačne prijevremene otplate kredita i to: 11. ožujka 2009. u iznosu od 493,13 EUR, 17. travnja 2009. u iznosu od 1.001,81 EUR, 21. prosinca 2009. u iznosu od 289,79 EUR, 16. ožujka 2010. u iznosu od 489,45 EUR, 18. svibnja 2010. u iznosu od 120,20 EUR, 14. ožujka 2011. u iznosu od 122,39 EUR, 27. rujna 2011. u iznosu od 220,13 EUR te 8. lipnja 2021. u iznosu od 214,17 EUR, odnosno ukupno u iznosu od 3.571,07 EUR, temeljem čl. 323. st. 1. ZOO, tužitelju je isti iznos i dosuđen i to sa zateznim kamatama, sukladno čl. 1115. st. 1. ZOO, s obzirom da predmetno potraživanje predstavlja stečeno bez osnove, tekućim od dana naplate pojedine naknade, do isplate, kako je to i zatraženo. Pravo na zatezne kamate tekuće od dana naplate naknade pripada tužitelju jer je tuženik bio nepošten, budući da je znao i morao znati da naplaćivanje navedenih naknada ne opravdavaju troškovi na koje se odnosi, te je znao da tužitelj nije bio u mogućnosti pregovaranja o tim ugovornim odredbama, niti je bio upoznat s tim na koje troškove se naknade odnose, odnosno kojoj visini i zašto baš u toj se naplaćuju.

12. Odluka o troškovima postupka temelji se na čl. 154. st. 1. ZPP, a isti su odmjereni primjenom čl. 155. ZPP, kao i Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 138/23, dalje: Tarifa).

13. Tužitelju su priznati troškovi zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to: trošak sastava tužbe po Tbr. 7 toč. 1. (100 bodova), trošak sastava podneska od 17. studenog 2025. po Tbr. 8. toč. 1. (100 bodova), trošak zastupanja na ročištu od 11. svibnja 2026. po Tbr. 9. toč. 1. (100 bodova), trošak PDV-a u iznosu od 150,00 EUR, te pristojbe na tužbu u iznosu od 41,08 EUR, dok mu nije priznat trošak zastupanja na ročištu za objavu presude jer punomoćnik tužitelja nije pristupio na isto.

14. Slijedom navedenog, dosuđena mu je naknada parničnog troška u ukupnom iznosu od 791,08 EUR i to sa zateznim kamatama, sukladno čl. 151. st. 3. ZPP, tekućim od dana donošenja presude pa do isplate.

15. Odluka o visini kamatne stope temelji se na čl. 29. st. 2. ZOO.

U Zagrebu, 27. svibnja 2026.

Sutkinja:
Davorka Ćurko Nasić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka presude, a koja se podnosi putem ovoga suda županijskom sudu.

DNA:

- pun. tužitelja
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30888-a64d9**

Kontrolni broj: **006fd-57641-ebe70**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.